

[Falk Hansen.]

ved justitsministerens forslag, medmindre de dyrker nuancerne med artistisk behændighed. På den baggrund er det, at det af SF fremsatte lovforslag på mig virker mere rigtigt og mere hæderligt.

Min betænkelighed — bortset naturligvis fra det rent principielle ved justitsministerens forslag — er, at jeg på nogle punkter synes, det har social slagside og stiller visse grupper af kvinder ringere end andre, og det kan ikke være rimeligt. Naturligvis er jeg helt klar over, at enhver lovgivning altid vil udformes på en sådan måde, at de ringeste, intelligensmæssigt og på anden måde, alligevel ofte kan komme i klemme. Men ser man f. eks. på forslaget § 1, må man erkende, at den praktiserende læge og især specialisten vil få mere at gøre og sige, fordi den pågældende sygdom ikke mere skal konstateres på et offentligt sygehus. Det vil blive som efter 1937-loven, at de kvinder, der henvender sig til særligt interesserede psykiatriske speciallæger, vil have bedre chancer for abort uden om mødrehjælpen, og det vil betyde en fordel for de bedre begavede og de bedre bemidlede.

Jeg har allerede tidligere ved behandlingen af SFs lovforslag været inde på det problem, der knytter sig til § 2 i ministerens forslag, ifølge hvilket en kvinde, der er fyldt 38 år eller har mindst fire børn, som bor hos hende og er under 18 år, kan få abort uden særlig tilladelse. Man må vel sige, at reelt har denne nyskabelse ingen betydning, for som det fremgik af justitsministerens forelæggelsestale den 6. november, er der allerede under den nugældende lovgivning en tilladelsesprocent på 92 for denne gruppe af abortsøgende. Der er her kun tale om en ren administrativ lettelse, som nok kunne være gennemført på anden måde, rent bortset fra at sådanne aldersgrænser og faste bestemmelser meget let vil kunne komme til at virke uretfærdige. Det er absolut en af de paragraffer, som jeg synes udvalget må være meget opmærksom på under behandlingen. Der er også spørgsmålet om de

fire børn, der skal være hjemmeboende. Hvis man tænkte sig, at to af de fire børn var anbragt på en institution, måtte dette vel i og for sig være lige så godt til at tælle med i betragtningen over, om hun skulle have en abort.

Lovens § 4, nr. 5, hvor der tales om mulighed for svangerskabsafbrydelse, hvis kvinden for tiden på grund af alder eller umodenhed ikke formår at drage omsorg for sit barn, har jeg tidligere givet udtryk for var en god nyskabelse af hensyn til de ganske unge. På den anden side kan man ikke bortforklare, at også denne paragraf har en vis social slagside. 16-17-årige gymnasiaster vil ofte være mere umodne end piger i samme alder fra andre miljøer og fra arbejderklassen. Dertil kommer, hvad vi kender fra andre forhold, at det vil give anledning til en del falske erklæringer fra forældrene om, at de ikke vil støtte deres børn. Men skal vi have en lov på dette område, må jeg alligevel medgive, at denne paragraf trods alt rent principielt må siges at være god.

Den sociale indikation, som den findes i § 4, nr. 6, har tidligere været drøftet, også i forbindelse med den nugældende lov, hvor visse medlemmer af den daværende kommission gik ind for indførelse af abort på social indikation, men dengang mente man fra mødrehjælpen side ikke at kunne administrere det. Det lader til, at man her har skiftet standpunkt. Det er jo altid en ærlig sag at ændre sit standpunkt. På den anden side finder jeg, at det må blive meget svært at træffe de rigtige afgørelser i disse sager. I øvrigt bliver der vel også i denne forbindelse tale om en favorisering af kvinden, der er kvik, har gode rådgivere og gode tale-gaver, medens den udkørte, fortravlede, jævnt begavede, der måske ikke engang har tid til at sidde længe nok hos mødrehjælpen og hælde vand ud af ørerne, bliver ladt i stikken og vil komme i klemme.

Oprettelsen af ankenævnet kan siges at være fornuftig under hensyntagen til de meget forskellige afgørelser, som sagerne får